

ת"פ 7756/12 - מדינת ישראל נגד שילת אספור

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 20-12-7756 מדינת ישראל נ' אספור

בפני:	כבוד השופט עמיית מיכלס
בעвинן:	הנאשינה
	מדינת ישראל
	נגד
	הנאשנת
	שילת אספור

בשם המאשינה: עו"ד עידן סטולוב

בשם הנאשנת: עו"ד אייל אבולפייה

גזר דין

רקע ותמצית עובדות כתוב האישום

1. הנאשנת הורשעה, בהכרעת דין מנומקת, בעבירות של **הפרעת שוטר במלוי תפקידו**, לפי סעיף 275 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); **שימוש בכוח או באיזומים למנוע מעצר**, לפי סעיף 47(א) לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח משולב], תשכ"ט-1969.

2. עובדות כתוב האישום פורטו בהרחבנה בהכרעת הדין ועל כן אחזר על עיקרם בלבד. בתאריך 23.5.2020 בסמוך לשעה 16:23 הבחינו שוטר ומתנדב בנאשנת כשהיא נוהגת ברכבה במהירות נתיב מולם, והסתובבו סיבוב פרסה לצורך עיכוב הנאשנת לבדיקה. הנאשנת עצרה את הרכב תוך שהפעילה אורות מצוקה, התישבה במושב הנוסע שליד מושב הנהג ועייננה סיגריה. השוטר עצר את הניידת במקביל לרכב, שאל את הנאשנת לשמה, והנאשנת מסרה שם שאינו שלה. משוזחתה הנאשנת במערכות המשטרתיות, יצא השוטר מהניידת, ניגש אליה וביקש ממנה להזדהות על ידי מסירת תעודה זהות. משיסרבתה הנאשנת למסור לשוטר מסמר מזהה, ואף אמרה לו שהיא חיהת לעשות כן, התריע השוטר שיאלץ לעכבה לתchnerה לצורך כן. בתגובה החלה הנאשנת לטעד את השוטר שווירץ באמצעות מכשיר הטלפון הנייד שלה ואמרה לו: "תකשב טוב, אני נכה פוטט טראומה, אם אני מגיעה היום לתchnerה אני נשבעת שאתה תשלם על זה... בבית משפט", ובתוך כך השליכה את בדל הסיגריה שעיננה על הרצפה מחוץ לרכב. השוטר ביקש מהנאשנת לצאת מהרכב, אולם היא סירבה, תוך שאמירה לו שאם הוא רוצה שיעצור אותה בכוון. השוטר חזר לנידת על מנת לרשום לנאשנת דוחות על אופות השליכת הסיגריה והפרעה לתנועה.

במהמשך כניסה הנאשנת לפיצרייה סמוכה, הביאה עמה מגש פיצה, הכניסה אותו לתא המטען של הרכב

וביקשה לעזוב את המקום. השוטר ביקש מהנאשפת להמתין במקום עד אשר יסימן לכתוב את הדוח וביקש ממנה את מפתחות הרכב. בתגובה הניפה הנאשפת את ידה מעלה, תוך שצעקה לעברו: "יאלה ياלה אל תעצבן אוט", התקדמה אל עבר דלת מושב הנהג ופתחה את דלת הרכב. בהמשך אף דחפה הנאשפת את השוטר, מה שהוביל למעצרה. הנאשפת התנגדה למעצרה, הניפה את ידה ורגליה וקיללה את שורץ במלים: "בן זונה, שרמותה" והשוטרים נאלצו לאזוק אותה תוך הפעלת כוח.

התנגדות הנאשפת למעצרה המשיכה אף בתחנות המשטרה, שם סירבה לככילת גליה, השטוללה, בעיטה לכל עבר וקללה את שורץ, בין היתר במילים: "תמות, אמן יעשן לבת שלך אותו דבר, يا בן זונה, חכה, יש אלהים בשםך חכה, يا אנס מסריך בן זונה, איזה שוטרים..."

תמצית טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה הפנה לממצא הכרעת הדין שאימצאו את המוחס לנאשפת בכתב האישום. לדבריו, יש להש考ף על מעשה הנאשפת מבט על כדי להבין את התנהוגותה המוחצת כלפי השוטרים לאורך האירוע כולו, שכלה אף את דחיפת השוטר והתנגדות אקטיבית למעצרה, ולשקף זאת בענישה מוחשית, בהינתן שהפגיעה של הנאשפת בערכיהם המוגנים היא מהותית. עוד הפנה לדוגמאות מהפסקה הנוגגת וביקש לקבוע מתחם עונשי הנע בין חודשיים מסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ועד שנת מאסר.

בכל הנוגע לנسبות שאין קשרות בביצוע העבירה, הפנה ב"כ המאשימה לגילה הצער של הנאשפת, לעברה הפלילי הנקי, ומנגד - לעברה התעבורתי (טל"ת/1) ולכך שלא לקחה אחריות על מעשה. בהינתן שהנאשפת לא קיבלה אחריות על מעשה, התנגד ב"כ המאשימה לבקשת ההגנה להפנותה לשירות המבחן, עתר למקם את עונש במרכז המתחם ולהשיט עלייה 3 חודשים מסר שיכול וירוצו בעבודות שירות, לצד מסר מותנה, קנס ופיצוי ממשמעותי לשוטר. בטיעונו הזכיר את קיומם של כתבי תביעה הדדיים שהוגשו הן על ידי השוטר נגד הנאשפת והן על ידי הנאשפת נגד השוטר. על יסוד כל אלו התנגד ב"כ המאשימה לבקשת ההגנה לסייע את ההליך תוך ביטול הרשות הנאשפת, בגיןוק שהיא אינה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסקה לצורך כך.

4. מנגד, עתר ב"כ הנאשפת להטיל על הנאשפת עונש תוך ביטול הרשותה ואף להפנותה לשירות המבחן. בפתח דבריו איבחן את הפסקה שהוגשה מטעם המאשימה, והפנה לפסקה מטעמו התומכת בעתרתו לקביעת מתחם עונשי שתחתייתו במסר מותנה. אשר לחلكו העליון של המתחם, הפנה למייעוט הקיימים בהם מוגשים כתבי אישום בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ובהתאם על טענה של אכיפה ברורנית, ביקש לקבוע רף עונשי עליו של 2-3 חודשים מסר בעבודות שירות ולמקם את עונשה של הנאשפת בתחוםו. לדבריו, לא קדם לעבירות תכנון מוקדם, הפנה לקביעה בהכרעת הדין שלפיה מדובר באירוע מיותר, וטען שגם אם החוק יישן עומד לצד השוטר, הרי שהיא ביכולתו לנוהג אחרת. עוד טען כי לא נגרם ולא צפוי היה להיגרם כל נזק כתוצאה ממשעי הנאשפת, כאשר לשיטתה הסיבה שהביאה אותה לבצע את העבירה הייתה התעמרות מצד השוטרים. לבסוף הפנה לגילה הצער ביום וביום ביצוע העבירות. בכל הנוגע לביטול הרשותה, טען לפגיעה בדמיונה העצמי של הנאשפת ולאיזון המתבקש בין עבירות שאין

חומרות בין הנזק שיכול להיגרם, תוך שהפנה לפסיקה. עוד טען כי לנשمة נגרם נזק כתוצאה מכך שסרטן האירוע הופץ ברשות החברתית והפר ויראל. לדבריו, לא נפתחו נגד הנשمة תיקים נוספים מאז האירוע.

5. הנשمة בחרה שלא לנצל את זכות המילה الأخيرة וכל שאמרה היה: "אין לי מה להגיד. נגיע ליום כיפור ואנשים ישלמו את הדין". לאחר מכן פנתה לתובע ואמרה לו: "תלך עם זה הביתה", ויצאה מהאולם בסערה רגשות ובצעקות.

סוגיות ביטול הרשותה

6. ב"כ הנשمة עתר לבטל את הרשותה הנשמה, שימושוותה חריגה מהכלל לפיו מקום בו הוכחה אשמה של נ羞ם, יסתהים ההליך בתוצאה של הרשותה בדיון. הטעם לככל זה נקבע בשורה ארוכה של החלטות של בית המשפט העליון, והוא הוצרק להעביר מסר הרטטי לחיד ולרבים, לשקף את הפסול שבמעשה בעיניו החברה, ולאפשר הטלת עונש מרტיע במידת הצורך. אכן, לעולם תeria הענישה אינדיבידואלית, אולם החירג לככל نوعם להתמודד עם פערים אפשריים שהוגדרו כ"בלתי נסבלים" בין עצמת הפגיעה של ההחלטה הפלילית בנאשם לבין התועלות שתצמיח מהרשותה ולאינטרס הציבורי החברתי הכללי [ע"פ 06/9893 לופר נגד מדינת ישראל (31.12.2007)].

הימנעות מהרשותה אפשרית בהצטברותם של שני גורמים מרכזים: האחד, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על הרשותה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. השני, על הרשותה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנשם, כאשר דרישת הפסיקה היא להוכיח קיומו של נזק קונקרטי שייגרם כתוצאה מהרשותה [ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, בפסקה 6 (להלן: עניין כתב)]. אשר לטיב הדרישת לקיומו נזק קונקרטי נקבע ברע"פ 7224/04 משה פרנסקי נ' מדינת ישראל, בפסקה 10 (10.11.2014) שיש לבססה היטב בריאות, ואין די "במידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי". עוד נקבע כי אין די בהציג אפשרות תיאורטיבית לנזק עתידי שייגרם לנשם [רע"פ 9118/2012 פריגן נגד מדינת ישראל (01.01.2013); וראו גם: רע"פ 5018/18 בזגלו נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (21.10.2018); רע"פ 3589/14 לוזן נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (10.6.2014); רע"פ 1097/18 בצלאל נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (18.04.2018)].

עוד יש לציין שבניגוד לטענת ב"כ הנשמה, ניסיונות שונים שנעו על מנת להגמיש את הכללים שנקבעו בפסקה לצורך הימנעות מהרשותה נדחו על ידי בית המשפט העליון [רע"פ 6403/18 יניב הרוש נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (28.11.2018); רע"פ 6819/19 פלקס סרוצי נ' מדינת ישראל, בפסקה 13 (28.10.2019); רע"פ 2327/19 אדוארדו נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (19.5.2019); רע"פ 1240/19 עופר בר לוי נ' מדינת ישראל בפסקה 8 (24.3.2019); רע"פ 2937/20 יהודה דוד וואלפה נ' מדינת ישראל (19.5.2020)].

לאפשרות ביטול הרשותה בעניינים של נאים בגירים נקבע: "בית-משפט זה חזר וקבע כי לגבי נאים בגירים יופעל האמצעי של הטלת שירות לתועלות הציבור, ללא הרשותה, רק במקרים יוצאות דופן, בהן לא מתקיים וחס סביר בין הנזק הצפוי מן הרשותה בדיון לבין חומרתה של העבירה" [רע"פ 5206/03 גוטינוב נ' מדינת ישראל פסקה 5

(14.7.2003). ובעניניהם של קבע השופט (כתאrho אז) א. רובינשטיין ברע"פ 873/12 פלוני נ' מדינת ישראל (2.2.2012): "עם כל הצער על ابن הרוחים של הרשעה בפליליים אשר תלה אדם צער בצווארו, על זאת כמובן אחראי הוא בלבד..."

7. המקרה שלפנינו אינו נופל לגדר אוטם מקרים חריגים המאפשרים את סיום ההליך תוך ביטול הרשותה הנאשמת. גם אם מעשי הנאשمت, מכוערים ככל شيء, אינם מהווים מחסום מפני סיום ההליך ללא הרשותה, הרי שלא הונחה תשתיית ראייתית, ولو ראשונית ורחוקה, לפגיעה בסיכון" שיקומה, לא כל שכן נזק קוגנרטיבי וממשי, כנדרש בפסקה. מעבר לאמור, מדובר בנאשمت שלא הכתה על חטא, לא קיבלה אחריות על מעשה אף לא בשלב הטיעונים לעונש, לא התנצלה על מעשה ודומה שלא הפניה את חומרתם עד לרגע זה ממש. מכאן שהיא הנאשمت לא עברה הליך שיקומי מכל סוג שהוא, עליו ניתן היה לנסות ולהסתמך לצורך ביסוס בקשה להימנע מהרשותה. אכן, ב"כ הנאשمت ביקש להפנות את הנאשمت לשירות המבחן, אולם זאת בעיקר לצורך הצגת מצבה בתחום חיה השונים, כאשר התשובה לשאלתי במהלך הדיון האם הנאשمت בכלל מעוניינת להשתלב בהליך טיפול, ניתנה תשובה מהווסת ולא חד משמעית, המשתלבת עם חוסר הפנתה הנאשמת למעשה ואי לكيות האחריות מצדיה. לאחר ישיבת הטיעונים לעונש מצא ב"כ הנאשמת להגיש מספר מסמכים הקושרים למצבה הנפשי של הנאשמת ולטיפולים אותן עברה, אולם אמצאות כי יש במסמכים אלו כדי להצביע על נסיבות חיים כה חריגות וויצאות דופן המצדיקות את ביטול הרשותה [ראו והשו: רע"פ 10/5579 קרייה נ' מדינת ישראל (2.8.2010) (להלן: עניין קרייה)].

אשר על כן, דין בקשה הנאשמת לביטול הרשותה להידחות.

מתחם העונש ההורם

8. מעשי הנאשמת פגעו בערכיים מוגנים חשובים בהם שמירה על שלטון החוק ושמירה על השוטרים שהם שליחי הציבור כולו לקיום הסדר הציבורי. השוטרים מוצבים ברחובות הערים למטרות מגוונות כשליחי הציבור ופועלים נאמנה לטובת כלל האזרחים שומרי החוק, במטרה לאפשר חי' שגרה בטוחים ושלווים ברחבי הערים, לעיתים תוך סיכון חייהם. מעשי הנאשמת כלפי השוטרים מלמדים כי היא ראתה בהם "אויבים", שבאו להרע לה, וחבל שכך. על הנאשמת להבין כי יעודם של השוטרים הוא לא להתummer באזרחים אלא לסייע להם, כפי שהדבר נהעה בדבר שבגרה במישורי חיים שונים. גם אם נכון הייתה לקבל את טענת ב"כ הנאשמת כי בפועל לא נגרם נזק לשוטרים, מעבר לחוויה הלא נעימה שעברו, הרי שעדין גרמו מעשי הנאשמת לפגיעה בשלטון החוק. על הנאשמת לדמות בנפשה מדינה ללא שוטרים והאם הייתה מוכנה לחיות במדינה בה איש הישר בעינו יעשה, לרבות פניה מבזה ומשפילה לשוטרים. מעשים מסוג זה מובילים להחלשת מעמד השוטרים ומשפיעים על טיב השירות אותו הם מספקים לאזרחים. עמד על כך השופט (כתאrho אז) ס' ג'ובראן בעניין קרייה:

"...יש להזכיר בחומרה הרבה מעשים בהם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור
במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכਮות הבסיסית ביותר של החברה הדמוקרטיבית
בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה
קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיות בקיור ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגודע

אלימות מסווג זה במהירות האפשרית. כאמור על מול אלימות מילולית שכזו המכוסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנ��וט בענישה מרתקעה. הצביעו נוון את מבטו של ציבור הצביעו ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחיבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מORA ולא פחד ... מותוקפנים ומאיימים. لكن הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו ויראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב ב' מדינת ישראל, 1988.3.8.). בתקופה המתואפינית בಗלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי רואיה בכבודם ובמעמדם...".

דברים נכונים אלו שנאמרו בשנת 2010 דומה שכוחם יפה, אולי אף יותר שאות, בימינו אנו.

9. התנהגות הנאשמת כלפי השוטר והמתנדב הייתה מתרישה, מזלאלת ולא פסקה במשך פרק זמן ממושך ביותר לרבות בתחנת המשטרה לאחר שנעצרה. על אף האמור, מקובלים עלי"ד דברי ב"כ הנאשמת כי אין מדובר באירוע מתוכנן מראש. כאמור, בהכרעת הדין מצאתי לדוחות את טענות הנאשמת הנוגעות להתעمرות בה או כל צידוק אחר להתנהgotaה הבוטה כלפי השוטרים. כעולה מההכרעת הדין, השוטרים לא מיהרו לעכב את הנאשמת או לעזר אותה, וועבר למעצרה הבהירו לה שיאלצו להשתמש באפשרות זו ככל שתמשיך בתנהgotaה הבוטה.

10. טענתה המרכזית של הנאשמת, שלפיה עברה טראומה בילדותה, ועודאי צו המצדיקה, לגישתה, התנהגות חסרת רון כלפי השוטרים, לא הוכחה בשלב שמיית הריאות ואף לא הוכחה בשלב הטיעונים לעונש. אכן, ניתן לראות בסרטונים שהנאשמת הייתה שרואה במצבה כלשהי, אולם מעשי הנאשמת הם אלו שדרדרו את המצב בשטח עד כדי הצורך לעזרה אותה ולהביאה לתחנת המשטרה וביקולתה היה לעזר את הדרדרות המצב בכל רגע נתון.

11. אין בידי לקבל אף את טענת ב"כ הנאשמת שלפיה על השוטרים היה להפעיל שיקול דעת ולבצע את מעצר הנאשמת באמצעות שוטרת, שכן מצפיה בסרטונים, והדבר עולה אף מההכרעת הדין, התנהגות הנאשמת היא שהכתיבה את התנהגות השוטרים בשטח, הצדיקה ביצוע מעצר מהיר טרם תעוזב את המקום, כאשר דחיפות זו לא מאפשרת לשוטרת.

פסקה נווגת

12. הצדדים הפנו לפסיקה התומכת, לגישתם, בתחום העוני לו עטרו. ואולם, סקירת פסק דין שהוגשו מלמדת כי בכל אחד מהם היה מדובר במקרה השונה מעניינו, לקולה או לחומרה.

כך למשל, בת"פ (ראשל"צ) 19-07-54850 מדינת ישראל נ' יוסופוב (18.1.2022), שהוגש מטעם המאשימה, נקבע מתוך עוני הנע בין מספר חודשי מאסר אותם ניתן לרצות בדרך של עבודות שירות ועד שנת מאסר, בנסיבות בהן הורשע הנאשם, לאחר ניהול הליך הוכחות, בעבירה של שימוש בכוח או באיום כדי למנוע מעצר ובעבירה איומים. על הנאשם עונש עיקרי של 5 חודשים מאסר בעבודות שירות. באותו מקרה לא מילא הנאשם אחר הוראות שוטרים שהוועדו לו שלא להתרחק מרכיב אותו עצרו ובו נגה קודם לכן חקרו בצורה מסוכנת ואף סייר להזדהות בפניהם. בשונה

מעניינו, באותו מקרה הנאשם לא רק שקלל את השוטרים, אלא גם איים עליהם, הניף לעברם אגרוף שלא חלק מהתגנות למשטרו ודחף שוטר. מעבר לכך, מדובר בנאשם בעל עבר פלילי רלוונטי שאף ריצה בעברו מסר בפועל.

בתיק מקביל שהתנהל נגד אותו הנאשם ת"פ (ראשל"צ) 59012-01-18 מדינת ישראל נ' יוסופוב (2.2.2022), הוא הורשע, לאחר ניהול הלין הוכחות, בעבירות של איומים, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו והזק לרכוש, שביטויים בכיר שסיבר לדרישת שוטרים לעורר חיפוש ברכבו לאחר שניצפה קודם לכן מאים על אזרחים כשהוא אוחז אלה בידו, איים על מתנדב המשטרה כי הוא ידוע בכך הוא מתגורר ואת שם בנו, השילר את האלה ובהמשך גרם נזק למינורה במתנת המשטרה. על הנאשם נגזר עונש עיקרי של מסר בעבודות שירות למשך 4 חודשים, המŻטבר לעונש שהוטל עליו בתיק הראשוני.

שני גזרי הדין אושרו בהסכמה על ידי בית המשפט המחוזי, שדן בהם במאוחד [עפ"ג (מרכז) 22-03-4679; 22-03-46927 יוסופוב נ' מדינת ישראל (22.5.2022)].

לעומת זאת, בת"פ (פ"ת) 37099-01-13 מדינת ישראל נ' סקלרוד (30.1.2014), אליו הפניה ההגנה, הורשע הנאשם בעבירות של התנהגות פסולה במקום ציבורי, התגנות למשטר והפרעה לשוטר במילוי תפקידו. על אף שנסיבות המקירה חמורות מהמקירה שלפניינו, נקבע מתחם עונשי הנע בין מסר מוותנה ועד 6 חודשים מסר, בין היתר נוכח הסכמת הצדדים לשימוש שלא כדין באקדח "טיזיר" כלפיו. על הנאשם, שבאופן הפור למקירה שלפניינו הוא בעל עבר פלילי, אולם הודה קיבל אחירות על מעשיו, הוטל עונש של מסר על תנאי וקנס בסך 7,500. בגזר הדין נסקירה פסיקה עניפה של מקרים שהסתמכו בעונש שאינו כולל רכיב של מסר בפועל או מסר בעבודות שירות.

בע"פ (מחוזי י-מ) 48401-03-14 עזרן נ' מדינת ישראל (3.11.2014), שהוגש אף הוא מטעם ההגנה, אושר עונש מסר מוותנה וקנס שהוטל על הנאשם שהורשע, לאחר ניהול הלין הוכחות, בעבירות של תקיפת שוטר במילוי תפקידו והפרעה לשוטר במילוי תפקידו בנסיבות בהן סיבר להציג בפני השוטרים עדות זהות ומשביקשו לעזרו אותו, דחף אותו לעבר קיר וشرط אותו בידיו. נסיבות אותו מקירה אינן פחותות בחומרתן מהמקירה שלפניינו.

טענת "אכיפה ברונית" כנימוק לקביעת מתחם עונשי נמור או לביטול הרשעה

13. בדיעון שנערך ביום 14.9.2022, בו נשמעו טיעוני הצדדים לעונש נתונה מטעם ההגנה טענה "אכיפה ברונית", תוך שהודגש שעל אף שהיא אינה נתענת במטרה להביא לביטול כתוב האישום, הרי שיש בה כדי להשפיע הן על המתחם העונשי והן על סוגיות ביטול הרשעה. מספר ימים לאחר מכן הוגשה מטעם ההגנה בקשה שכורתה "בקשה לביטול האישום מטעם הגנה מן הצדקה". בגין הבקשת הובחר כי היא מוגשת מכוח סעיף 149(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, ותוך הסתמכות על סעיף 151 לאותו חוק, המאפשר להעלות את הטענה בכל שלב במשפט.

לביקורתה צירפה הנاشמת טבלאות המשקפות נתונים סטטיסטיים הנוגעים להעמדה לדין של חדשניים בין השנים

2013-2019, בשתי העבירות בהן הורשעה. לגשת הנאשמה, מבסיסים נתונים אלו התנהלות מפליה ושרירותית של התביעה. בין היתר נטען כי התביעה פעלה באופן "בררני" נוכח תביעת לשון הרע אשר הוגשה מטעמו של השוטר שורץ. עוד נטען שכותב האישום הוגש בהעדר מדיניות ברורה אצל המאשימה להגשות כתבי אישום בעבירות אלו.

בහינת עיתוי העלאה הטענה, בשלב מאוחר שלאחר מתן הכרעת הדין ושמיעת טיעונים ארוכים לעונש, לרבות בנוסא האכיפה הבררנית, ולאור התארוכות ההליליות בתיק זה במידה החורגת מכל פרופורציה, לא מצאתו להיעתר לבקשת ההגנה לקיום דיון נפרד בסוגיה. לאחר שנתי דעתו לנימוקי הצדדים הן בכתב והן בעל פה, מצאתו כי אין בידי לקבל את התביעה לביטול כתוב האישום, או להתחשבות בתנאים שהובאו לצורך הנמקת המתחם העונשי (שכפי שנראה בהמשך מילא אינו גבוה ביחס לעתירת המאשימה), או לצורך ביטול ההורשעה.

14. להו ידוע לכל שהחלטה על העמדה לדין פלילי היא החלטה מנהלית, המצואת בלב ההחלטה שבஸמכות התביעה הכללית לקבל. בעניין זה נפסק פעמים רבות כי הביקורת השיפוטית על ההחלטה רשות התביעה האם להגיש כתוב אישום תהא, ככל, ביקורת מצומצמת, ובית המשפט יתערב בשיקול דעתה של התביעה, בין אם לצורך ביטול האישום ובין אם לצורך הקלה בעונש, רק במקרים בהם מדובר במשגה מהותי או בעיות דין היורדים לשורשו של עניין [ראו והשוו: בג"ץ 7195/08 אבו רוחמה נ' הפרקליט הצבאי הראשי (1.7.2009)]. הטעם שנייתן לכך ידוע ומוכר אף הוא - "בית המשפט אינו מחליף את רשותה החוקית ואכיפת החוק, אינו מסיג את גבולן ואינו פועל כ'תובע על' או כ'יועץ משפט-על' או כ'שופט חוקר'" [עע"מ 7485/19 אסיד קשוש נ' מדינת ישראל (6.7.2020), פסקה 28 (להלן: "יועץ משפט-על" או "שופט חוקר")]. וברע"פ 7052/18 מדינת ישראל נ' רותם, (5.5.2020) (להלן: עניין רותם), נפסק בדעת רוב כוונון קשוש]. כיההילר הפלילי אינוכול היכיליביקור תSHIPוטית עליישיקולדעת של טובעה החלטה מתחודדין: שנקבע תון כיאזקומול החילודקטרינה השענין הביבוקורת מנהלה ליתבה ליכים פליליים,

"החדרת המשפט המנהלי אל תוככי המשפט הפלילי איננו עוד עירוב תחומיין; עסוקין בערבוב אשר יש בו כדי להפוך את היוצרות. חלף בירור אשמה של נאשם, נדרש לפטע בית המשפט לבירור 'אשמה' של המדינה, לבקר את דרכי התנהלותה והחלטותיה [...]"

העברת המוקד מהדיalog בדבר אשמהו ואחריותו של נאשם, אל עבר בירור התנהלותה של המדינה - תחטא למהותו של היליך הפלילי. היא תגרום לכך שהמסר החברתי הרצוי לא יועבר - לא לנאים, גם לא לחברה. הנאשם יעבור מעמדת 'הגנה' למעמד 'התקפה'; מאמצו ירוכזו בהוכחת אשמהה של המדינה, ואילו ההכרה בחטא והחזרה למוטב - יקופחו. אין חולק על החשיבות הרבה שבינויו היליך הוגן, בשמייה והקפידה על זכויות חסודים ונאשימים. ברם, היליך הוגן לחוד, והיפוך סדרי הדין בפלילים לחוד. היליך הפלילי יכול לסייע משבה אחת בלבד" (פסקה 52 לפסק דין של השופט נ' סולברג, הדגשות הוספו - ע.מ.).

עמדה זו אומצה בדעת הרוב בדנ"פ 5387/20 רותם נ' מדינת ישראל (15.12.2021) (ראו, למשל, פסקה 11 לפסק דין של השופט א' שטיין, כאשר דומה שחששו מסרבול היליך הפלילי מקבל משנה תוקף שעה שמועלת הטענה לאכיפה בררנית לאחר מתן הכרעת הדיון, פסקה 2 לפסק דין של השופט י' עמית). במקרה שלנו, כבר מתחילה

ההליך המשפטי, וביתר שאת לאחר שניתנה הכרעת הדיון, הופנו חיצי הביקורת של הנאשמת כלפיcoli עלמא - כלפי השוטרים בשטח, כלפי התביעה, כלפי העדים, ובאופן לא ראוי אף כלפי בית המשפט עצמו (ראוי למשל תגובת הגנה מיום 22.9.2022, פסקה 18) - רק לא כלפי הנאשמת עצמה, שכמאמר השופט נ' סולברג היפה מ"נאשנת" ל"נאשינה".

15. ויווהר - אין משמעות הדבר שלא ניתן עוד להעלות טענות בעלות אופי מנהלי במסגרת ההליך הפלילי, אולם שומה יהיה על בית המשפט שידע לבחור את המקרים המתאים. ובמילוותיו של השופט י' עמידה בפסק הדיון בעניין קשוש:

"...הגנה מן הצדק היא אכן כלפי דיוני שההליך הפלילי מעמיד לרשות בית המשפט לשם ביקורת מינימלית, אולם השימוש בכליה זה צריך לזכור למדתו הראית, וכפי שציינתי בעניין נה "לא די לנאים להגות את מילת הקסםiacipa בררנית' על מנת לפתוח את פתח מערת המידע" ובית המשפט נדרש "לسانן" טענות אלה, שם לא כן, אין לדבר סוף...".

באותה פרשה, בה יוחסה לנאים עבירה של מעשה מגונה בפומבי, נקבע שעלה בית המשפט לבחון חלק מטענה לאכיפה בררנית כללית - להבדיל מטענה לאכיפה בררנית בין מספר מעורבים באותו מעשה - את סוג העבירות: עבירות חמורות אל מול עבירות קלות, עבירות נפוצות אל מול עבירות חריגות או מיוחדות, עבירות מיוחדות אל מול עבירות שמעוררות רגשות מיוחדת (פסקה 25). ואולם, גם בכך לא סגי, שכן -

"...אפילו היה המערער מוכיח כי לצד עדויות התקיים בהם הוגש כתוב אישום בגין מעשה מגונה בפומבי, קיימים עוד עדויות תיקים בהם לא הוגש כתוב אישום, או שהתיק הסתיים בהסדר מותנה, לא היה בכך כדי לקדם את טענתו לאכיפה בררנית. אסביר. כל תיק פלילי הוא בגדר "תפירה ידנית" שלוקחת בחשבון את השימוש הבא: העבירה ונסיבותיה - העוצה - ופגיעה העבירה. שכלל הנתונים בכל תיק ותיק מחיב בחינה פרטנית תוך התחשבות במגוון של שיקולים - במישור הראייתי, במישור של האינטראס הציבורי ובמישור של נפגעי העבירה. לכן, כל ניסיון להכניס לתבנית אחת את כל המקרים של מעשה מגונה בפומבי לא יצליח" (פסקה 27; הדגשיות הוספו - ע' מ').

דברים אלו, שנקבעו בהקשר של הגשת כתוב אישום יפים, בשינויים המחויבים, גם בקשר לעתירת הנאשمت להתחשבות בעונשה. כך, הכנסה ל"משווהה" של נתונים סטטיסטיים של כמות כתבי האישום בעבירות דומות, תוך ניתוח של אפייני כל איורע ואיורע, לצד התחשבות בשיקולים ראייתיים ושיקולים הנוגעים לעניין הצבור בהגשת כתוב האישום במובנו הרחב, היא ממשימה כמעט בלתי אפשרית, בפרט כאשר עסקינו בעבירה נפוצה. זכור, איורע המתואר בכתב האישום שלפניינו ועוד כמעט מתחלתו. מכאן ניתן להניח שכותב האישום הוגש בהסתמך הן על "מראת עיניהם" והן על "שמע אוזניים". צפיה בהתנגדותה חריגאה של הנאשמת כלפי השוטרים בזמן אמת מובלילה למסקנה שככל שההתביעה הייתה נמנעת מלנקוט בצעד של הגשת כתוב אישום, דומה היה הדבר להתעלמות בוטה והעלמת עין של התביעה ממשי הנאשמת כלפי השוטרים, החלטה שככל שהיא מתقبلת, הייתה בלתי סבירה. ניסיון החיים מלמד (והדברים אף עולים

מהנתונים הסטטיסטיים שהוצגו) שעל פי רוב מוגשים כתבי אישום בעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו שלא כעבירה ייחדה אלא כעבירה הנלוית ל"עבירות מקור". ואולם, אין חולק על כך שהחוק אינו מחייב זאת ועל התיעה לשקל כל מקרה לגופו, תוך מתן המשקל הרاءו לנסיבות המקירה ולנסיבות החשוד [רע"פ 6478/18 קמארי נ' מדינת ישראל(?)]. ואכן, אף מהנתונים שהוצגו מטעם הגנה עולה באופן ברור שבמקרים המתאים הוגש כתבי אישום בעבירת הפרעה לשוטר בעבירה בודדת, גם אם מספרם אינם גדול. עבינינו, חשוב להזכיר, שהנאשמה הורשעת לא רק בעבירה של הפרעה לשוטר, אלא גם בעבירה של התנגדות למשטר, כך שהדין בסוגיה ממילא הופך תיאורטי.

16. גם טענת הגנה כי עבירת ההתנגדות למשטר נבלעת בתוך עבירת הפרעה לשוטר, בהינתןermen שמן הראו היה להעלווה במהלך התקיק, בפרט בשלב הסיכון, ולאقطענה המופנית כנגד הכרעת הדין לאחר שניתן. חשוב מכך, ממשילא יקבע עונשה של הנאשמה בהסתמך על מעשה, ובמיוחד שלא תיענש פעמים על אותו מעשה. מכל מקום, הנתונים הכתובים היבשים שהוצגו מטעם הגנה אינם יכולים ללמד על נסיבות האירועים ועל נסיבות מבצעי העבירות ומכאן שלא ניתן להסתמך עליהם.

בקשר זה addCriterion שאף בטענה שלפיה כתוב האישום הוגש על מנת להיטיב את מצבו של השוטר ולסייע לו במהלך האזרחי המתנהל במקביל ביןו לבין הנאשמת אין על מה לסתור, שכן די בחומר הרואות שהוצע במהלך הליך הוכחות כדי להוכיח את החלטת המאשימה להגיש כתוב האישום במקרה זה.

17. בבחינת למטה מן הצורך addCriterion שטענת הגנה על כך שלא הוציא לנאשמת "הסדר מותנה" היא טענה שמותיב היה לה לו לא הועלה משווה, זאת משני טעמים עיקריים. האחד, הנאשמת לא ביקשה להפנותה במהלך הליך מסוג זה בשום שלב של ההליך ולמעשה לא נירה כל ממש ומתן עם המאשימה (תגובה המאשימה, פסקה 4). השני, והוא העיקרי, ממשילא לא קיבלת הנאשמת אחריות על מעשה עד לרגע זה ממש, באופן ששותט את הקרכע תחת האפשרות לסיים את עניינה בהסדר מותנה (סעיף 67ב(א) לחסד"פ). העלאת הטענה בשלב שלאחר מתן הכרעת הדין אף אינו ראוי, שכן קשה להلوم התנהלות משפטית רואה בו אדם המושבע בדיון, לאחר שלא קיבל אחריות על מעשיו וניהל הליך הוכחות, ישנה כוון וינסה להימלט מאימת הדין לאחר שקיבל את תוכאות הכרעת הדין שאין לטעםו. ואם לא די בכך בלבדו, הרי שהתנהלות הנאשמת לאורך(aron) ההליך נתנה מלמד שגם אם הייתה טעונה כי היא מקבלת אחריות על מעשה, היה זה בבחינת מעט מדי ומאותר מדי ובבחינת דברים שנאמרים מן השפה אל החוץ במטרה לחמק מעונש.

18. נכון כל המקובל, בהינתן שלא הוכח שהגשת כתוב האישום במקרה זה הייתה בלתי סבירה או בלתי מידתית, ועודאי שלא באופן קיצוני המצדיק התערבות בית המשפט, מצאתי שדין הבקשה לביטול כתוב האישום להידחות.

19. משנדחו עתירות הנאשמת לביטול כתוב האישום ולביטול הרשעה, מצאתי לקבוע בנסיבות המקרה שלפניינו מתחם עונשי הנע בין מסר מותנה ושל"צ או קנס ממשמעתיים ועד 6 חודשים מסר שיכול וירצוז בעבודות שירות.

קביעת עונשה של הנאשמת בתחום המתחם

20. הנואשת כבת 22, נעדרת עבר פלילי, אולם בעלת 7 הרשעות תעבורה, המלמדות על זלזול מתמשך בחוק, כמו למשל נהיגה ברכב שהשימוש בו נאסר, נהיגה בשעה שרישון הנהגה פקע ואי צוית לتمرור עוצר. הנואשת נהלה את משפטה עד תום ולא קיבלה אחריות על מעשה לאורך ההליך כולו.

ב"כ הנואשת עתר להפנות את הנואשת לשירות המבחן ואילו הتبיעה התנגדה. לאחר שנתי דעתו לטיעוני הצדדים, מצאתי כי דין הבקשה להידחות. מדובר, כאמור, בנואשת שלא קיבלת כל אחריות למעשה, אף לא בשלב בו ניתן לה ההזדמנות לנור את דבריה טרם גזירת הדין, אותו ניצלה לצורך הטחת אמריות מתריסות לעבר התובע. גם בתשובה לשאלת מפורשת אותה הפניתי לב"כ הנואשת במהלך טיעוני - האם הנואשת מעוניינת להשתלב בהליך טיפול, לא ניתן תשובה חד ממשמעית (עמ' 81 לפירוט מיום 14.9.2022 ש' 31-33).

הנאשת ביצעה את העבירות כאשר הייתה כבת 20, ומשם היא נכנסה לקובצת ה"בגירים צעירים", שאינם יכולים באמון לפטור מעונש, אולם בפסקה הוכרה האפשרות להתחשב בהם בעת גזירת דין.

21. לטענת הנואשת היא חוותה בעבר חוויה "לא נעימה" עם שוטרים, אולם דבריה אלו לא הוכחות בשלב המשפט או בשלב הטיעונים לעונש, כאשר אדגש את קביעותי בהכרעת הדין בדבר חוסר יכולת להסתמך על דברי הנואשת כשלעצמם. מנגד, הוגש בשלב לאחר ישיבת הטיעונים לעונש שלושה מסמכים שנכתבו על ידי שני רופאים פסיכיאטריים שטיפלו בנואשת בשנים האחרונות. הראשון מיום 13.7.2020 מאת ד"ר בוואקני השאם, והשניים האחרים מיום 16.6.2021 מאת פרופ' ברוך ספיק. מטעמים של צנעת הפרט לא אפרט את תוכן המסמכים, ודוי אם אכן כי הנואשת אובחנה קלוקה ב- PTSD עקב פגיעות שונות שחוותה בעבר, בעלת נכות קבועה וצורך בשיקום מורכב. לאחר שמסמכים אלו הוגשו, כאמור, לאחר שהסתימה ישיבת הטיעונים לעונש, לא ניתן למאשימה ההזדמנויות לחזור את עורכי התעוזות. על אף האמור, מצאתי ליתן משקל משמעותי לתוכן המסמכים, שנערכו, כאמור, על ידי רופאים מוסמכים. ביום שנקבע לשימוש גזר הדין הוגש מטעם הנואשת אישור המוסד לבתו לאומי מיום 29.9.2022, לפיו הנואשת זכאייה לקבצת נכות החל משנת 2018.

22. הتبיעה עתרה לחיב את הנואשת בפיצוי השוטר שורץ, בעוד שב"כ הנואשת התנגד לכך. לאחר שנתי דעתו לטיעוני הצדדים, ובהינתן מטרות הפיצוי בהליך הפלילי, מצאתי שאין מקום לחיב את הנואשת בפיצוי השוטר במסגרתו. כאמור, ועל אף אין חולק, לא נגרמה לשוטר במהלך האירוע כל פגעה בגוף או בנפש. מרבה הצער סוגים של שוטרים במהלך עבודתם קריונות מקרים שונים מקרוב אזרחים, קריונות ואmirיות המגיעות לעיתים אף לאוימים של ממש. ואולם, דווקא בשל אף אין מקום לעורר "מדרג קלות" או "התנהגויות בלתי הולומות" אחרות שיצדקנו פיצוי לשוטרים, שכן הדבר עשוי להוביל למדרון חלקלק, ולהתמקדות השוטר בטפל ולא בעיקר במהלך טיפול באירוע אליו הוא נקרא או נקלע.

23. לאחר ש שקלתי את השיקולים לקולא ולהומרא שפורטו לעיל, מצאתי למקם את עונשה של הנואשת בשליש התהthon של המתחם, אולם לא באופן שיוטל עליה עונש של מאסר לרצוי בדרך של עבادات שירות, שספק רב בדיוני אם תמצא מתאימה לו. אף עונש מוחשי בדמות צו של"צ אינו מתאים לנואשת, שכן מדובר בעונש המוטל על מי שעבר הליך שיקומי או שהביע רצון לעבור הлик כאמור, שלא כנאשת. האפשרות היחידה שנותרה היא להטיל על הנואשת

לשלם קנס כספי, שמצד אחד אמור להלום את נסיבות המקירה ולהביע את שאט הנפש מעשיה, ומצד שני אמור להתחשב בנסיבות האישיים ובמצבאה הכלכלי. בעניין זה לא ניתן דבר על ידי ההגנה, אולם ניתן להבין מכתב האישום שהנאשמה עבדה בשעתו כשליחה, ומכתבו של ד"ר ספיבק עולה שהיא לא הצליחה להשתלב בעבר בנסיבות העבודה שונות.

.24. אשר על כן אני גוזר על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. קנס כספי בסך 7,500 ₪ או 30 ימי מאסר תמורה. הקנס ישולם ב-10 תשלוםoms שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם עד ליום 1.12.2022 והיתרה בכל אחד לכל חודש שלאחריו. לא ישולם תשלום במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפירעון מיד.

ב. מאסר למשך 3 חודשים אותו לא תישא הנאשמת אלא אם תעבור בתוך תקופה של 3 שנים מהיום על עבירה נגד שוטרים, לרבות התנגדות לעצר.

.25. ניתן צו כללי למומיצים.

זכות ערעור לבית המשפט המחויז בתוך 45 יום.

ניתן היום, ז' תשרי תשפ"ג, 20 אוקטובר 2022, בהעדר הצדדים.